

† La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații libere preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți. †

DATORIA FAȚĂ DE DUMNEZEU

- Duminica a unsprezecea, Datornicul nemilostiv -

Nenumărate sunt binefacerile pe care le-am primit de la Dumnezeu, Stăpânul nostru. Dintre toate creaturile Sale de pe pământ, numai nouă ne-a dat suflet și conștiință și pentru noi a sădit raiul, apoi a împodobit pământul. Ne-a cerut numai recunoștință. Și când strămoșii noștri au greșit, i-a alungat din rai, dar a continuat să reverse asupra lor noianul bunătăților Sale. A trimis în cele din urmă oamenii pe Însuși Fiul Său și Acesta ne-a deschis nouă iarăși porțile raiului și a făgăduit mii de bunătăți celor care fac binele. Dacă am fi murit în fiecare zi pentru Cel ce ne iubește atât, tot nu am putea plăti nici cea mai mică parte din datoria pe care o avem față de El. Căci și atunci când facem ceva bun, răsplata vine tot asupra noastră. Dar care sunt păcatele noastre atât de numeroase? Dacă ne cercetăm viața cu atenție, le vom recunoaște. Chiar și acolo unde pâinea de fiecare zi se câștigă cu osteneală și în mod cinstit, ne însoțesc adeseori lăcomia, minciuna și alipirea de grijile pământești. De multe ori, dorința de a dobândi bogății îi face pe oameni în stare de aproape orice. Să adăugăm insulta, clevetirea, nedreptatea față de cei care muncesc cinstit pentru noi, povara pe care o așezăm pe umerii lor, lipsa de omenie față de ei. De aceea, Sfântul Ioan Gură de Aur ne îndeamnă să rostim cuvintele profetului Ieremia: „Cutremurați-vă, îngroziți-vă!” (Ieremia 2, 12), care exprimă sentimentul pe care ar trebui să-l avem, când privim toate sălbăticiile la care s-a coborât neamul omenesc. Și dacă nu suntem în stare să ne îndepărtăm cu totul de pe calea păcatelor, să arătăm cel puțin dorința de a ierta sincer pe cei care ne greșesc și să nu ținem minte răul făcut nouă de alții. Adesea se întâmplă ca, păcătuiind noi, să fim văzuți de semenii noștri și, fie și numai de rușine, încetăm să facem răul. Dar față de Dumnezeu nu arătăm aceeași rușine. Știm că El ne vede și cunoaște fiecare gând al nostru, dar perseverăm, continuând să greșim. Și astfel, păcatele se înmulțesc și le uităm numărul. Și totuși, Dumnezeu continuă să ne ofere darurile Sale. Există oameni al căror suflet este stăpânit cu totul de păcate. Pe ei, cuvintele Domnului nu îi trezesc din rătăcire, căci păcatele îi domină și sunt cu totul nesimțitori. Cei cu frică de Dumnezeu însă, se tem pentru pierderea mântuirii lor și se îndreaptă cu nădejde spre pocăință. Iar primul pas care li se cere este ca ei să ierte fiecare fratelui său, din inimă. Nici un om nu trebuie să uite că îi este infinit dator lui Dumnezeu, în fiecare minut pentru toate. Pentru fiecare înghițitură de aer și de vlagă, pentru fiecare rază de soare care te încălzește, te luminează, îți dă viață, sau care pentru binele tău, încălzește și coace fiecare spic de grâu, fiecare rod cu care te hrănești, pentru fiecare rază de adevăr ceresc sau pentru fiecare gând bun și sfânt, pentru fiecare simțământ bun și sfânt, pentru fiecare lucru bun, pentru fiecare lucrare launtrică a harului dumnezeiesc care izbăvește de rău, străpunge, curăță, sfințește, împacă și bucură inima.

ÎNCEPUTUL ANULUI BISERICESC

Anul nou bisericesc începe la 1 septembrie. Trebuie spus că începutul anului bisericesc nu echivalează cu începutul anului liturgic. Acesta din urmă începe la Paști. Începutul anului bisericesc marchează începutul ciclului mineal (din Minei) sau al sărbătorilor cu dată fixă. Prima mare sărbătoare a anului bisericesc este Nașterea Maicii Domnului, iar ultima mare sărbătoare este Adormirea Maicii Domnului. Potrivit tradiției moștenită din Legea Veche, în prima zi a lunii septembrie a început creația lumii. Semnificativ este faptul că în ziua a opta, creștinii sărbătoresc Nașterea Maicii Domnului, care prin simbolismul „zilei a 8-a” indică noua creație în Hristos, care se face ascultătoare prin Noua Evă (Maria). Ziua a opta este legată de ziua duminicii, ziua fără de apus a veacului ce va să vină, anticipată la fiecare Sfântă Liturghie. Astfel, prăznuirea Nașterii Maicii Sfinte, simbol al Bisericii în ziua a opta a anului bisericesc, înseamnă nașterea noastră în Împărăția cerurilor, deja prezentă, dar nu încă deplin vizibilă. Sfinții, în frunte cu Maica Domnului, pe care îi vor sărbători de-a lungul anului bisericesc, sunt frații noștri care au făcut prezentă în viața și ființa lor, viața cea nouă a noii creații. Tradiția mai leagă ziua de 1 septembrie de începutul activității publice a Mântuitorului. Tot în prima zi din luna septembrie, evreii aveau să de odihnă și aduceau Domnului ardere de tot. Mai existau și alte motive pentru care evreii serbau în mod deosebit luna septembrie. În această lună, apele potopului au scăzut și corabia lui Noe s-a oprit pe Muntele Ararat; Moise a coborât de pe Sinai cu tablele Legii; s-a început construirea cortului Domnului. Toate aceste semnificații din tradiția iudaică au fost reinterpretate de Biserică în cheie hristologică. Astfel, sfârșitul Potopului face trimitere la noua creație în Hristos prin apele curățitoare ale Botezului; coborârea lui Moise de pe munte și arătarea tablelor Legii corespunde Întrupării Fiului lui Dumnezeu și arătării poruncii celei noi a iubirii, iar construirii cortului lui Dumnezeu îi corespunde Nașterii Bisericii însuflețite a Fecioarei și a Trupului Bisericii. Începutul Anului Nou bisericesc a fost instituit de către Sfinții Părinți la Sinodul I de la Niceea, când s-a rânduit să se sărbătorească data de 1 septembrie ca un început al mântuirii creștinilor, în amintirea intrării lui Hristos în mijlocul adunării evreilor vestind tuturor „*anul bineplăcut Domnului*”. Prăznuim deci, astăzi, anul Domnului cel bine primit, dând mulțumire pentru toate bunătățile pe care le-am luat din mâinile Domnului, măcar că, pentru ele, și noi singuri suntem datori să ne sârguim, să fim bine primiți înaintea Lui.

Binecuvântează Doamne, cununa anului bunătății Tale!

Satul românesc este locul în care trecutul se întâlnește cu prezentul pentru a pregăti viitorul. Satul vorbește despre istoria profundă a țării. El nu vorbește prin evenimente glorioase, nu reține date istorice de anvergură, eroii satelor sunt anonimi, cel mai adesea. Satul vorbește prin viața de zi cu zi a locuitorului, condiționat încă de fertilitatea pământului, de ploii și soare, de recoltele culese cu osârdie la finele anotimpurilor care se scurg cu ritmicitate după ceasul cosmic al universului. Inocența pierdută a omului modern, urbanizat și uneori dezrădăcinat, se regăsește foarte adesea la sat, în casa bunicilor sau a părinților, lângă focul din vatră, gustând hrana tradițională și ascultând glasul molcom al bătrânilor care povestesc din viața satului. Este o bine-venită întoarcere în timp și în istoria personală a fiecăruia dintre noi, care determină pe mulți să se întoarcă în sat, mai ales de marile sărbători, refăcând adesea întru credință comunitatea de altădată a satului românesc. Bătrâni iubitori de tradiții și tinerii care revin acasă, refac traseul sentimental al familiei tradiționale, de sărbători, având ca centru de referință biserica satului, unde se petrec marile praznice, în comunitate și în comuniune. Satul românesc este cheia înțelegerii identității noastre și calea prin care ne putem face cunoscuți altora, definindu-ne sau, uneori, redefinindu-ne ca români. Valorile care fac parte integrantă din tradiția satului românesc, definesc o moștenire culturală și religioasă de esență europeană, dar și orientală, modernă, și moștenită. Satul este cel care a promovat de-a lungul timpului un model de conviețuire interetnică și interconfesională unic în Europa, în care diversitatea și respectul pentru celălalt nu sunt vorbe goale, nici platformă politică, dar sunt valori regășibile nu numai în localitățile rurale cu populație integral românească, ci mai ales în satele mixte, cum sunt cele din Dobrogea sau din Transilvania. Biserica a fost de la început centrul spiritual al satului, locul unde s-au petrecut marile evenimente comunitare, dar și cele individuale - nașterea, moartea, căsătoria. Preotul a fost și este, alături de învățător, modelul satului, sfătuitorul în clipe grele.

Satul tradițional s-a născut și a supraviețuit în jurul Bisericii, care a ocupat totdeauna locul central și a făcut legătura între oameni și Dumnezeu, între cer și pământ. Istoria satului s-a păstrat în memoria bătrânilor și se transmite fără doar și poate tinerilor care reînvață dansuri, cântece și obiceiuri străvechi, din vechime. Acest „din vechime” spus cu simpatie și admirație de către tineri, ne face să credem că pentru satul românesc speranța nu este pierdută. Satul nu este nici locul binelui absolut, nici al răului absolut. Este locul în care trăiesc oameni inteligenți, care au dorința evoluției, nu sunt doar conservatori sau neștiutori, cum suntem tentați să-i calificăm. Satul este o unitate socială, în care tradiția nu se impune în numele unei autorități exterioare comunității, fapt ce ar putea deseori să determine tânărul zilelor noastre să o respingă. Tradiția este vocea trecutului și se transmite de la bunici, părinți și bătrânii satului, ca o moștenire de calitate înaltă.

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 3 septembrie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 6 septembrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 7 septembrie	07:00	Sf Liturghie, pomenirea morților
	17:00	Vecernie la Biserica Pacea
Duminică 8 septembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie

Gândul ucigaș

La marginea unei păduri a ajuns un om flămând și însetat. Disperat a îngenunchiat și a început să se roage: „Doamne, dacă mă iubești, du-mi pași la hrană și apă!”. Imediat, la câțiva pași de el a apărut un cerb frumos, păscând. „Am să-lucid, am să-i mănânc carnea și am să-i beau sângele. Dumnezeu e mare!”. Neavând nici o armă a rupt o creangă și cu o piatră ascuțită și-a confecționat o suliță, timp în care cerbul a păscut nepăsător. Când se pregătea să arunce sulița în trupul cerbului, acesta a luat-o la fugă. Fugea, dar nu așa ca un animal hăituit ci ușor, în salturi domoale. Omul nostru s-a luat după el fiind sigur că la cea mai mică oprire a cerbului îl va răpune. Au trecut astfel, animal și om, alergând unul după altul, mai întâi printr-un zmeuriș. Cădea zmeura coaptă în urma lor ca boabele aruncate păsărilor. Mai apoi au trecut printr-un pârau cu apă limpede, și în cele din urmă, ieșind din pădure, printr-o livadă cu mere coapte atârând să rupă crengile. Nimic din toate acestea nu i-a putut opri goana omului. În cele din urmă, cerbul urmărit a ajuns într-un loc pustiu, cu un soare dogoritor. Atunci animalul și-a înțepit fuga și a dispărut. Epuizat, omul a căzut în genunchi, strigând disperat către cer: „Doamne, de ce m-ai batjocorit? M-ai făcut să cred că voi prinde cerbul și acum m-ai adus aici în pustietatea asta ca să mor de foame și sete!”. „Omule – s-a auzit din înaltul cerului -, mi-ai cerut hrană și apă, iar eu te-am condus într-un loc cu zmeură coaptă, apoi la un pârau cu apă rece și bună și la sfârșit într-o livadă cu mere coapte. Tu nu ai văzut nimic din toate acestea pentru că mintea ta era doar pentru a ucide.”

Fii dispus să înveți

Un șofer de tir făcea livrări la un spital de psihiatrie. Într-o zi, a parcat, ca de obicei, în fața spitalului, dar de data aceasta lângă o gaură de canalizare. Când s-a întors la mașină, a observat că făcuse pană. A început să schimbe cauciucul și, când era aproape gata, i-au căzut, accidental toate cele 4 șuruburi, în canalizare. Atunci, un pacient cu afecțiuni mentale, s-a apropiat de el și l-a întrebat dacă are nevoie de ajutor. Șoferul i-a relatat întâmplarea, arătându-se îngrijorat. Pacientul a început să râdă că nu poate rezolva așa o problemă simplă. „Nu-i de mirare că ai rămas șofer de tir”, a zis el. Șoferul a rămas uimit când a auzit tocmai de la un pacient cu probleme psihice care ar putea fi soluția: „Iată ce poți face. Ia câte un șurub din toate cele trei pneuri și repară-l pe acesta. Apoi, mergi cu grijă până la cel mai apropiat service și rezolvă-ți problema”. Șoferul rămase impresionat la auzul acestui răspuns și îl întrebă pe bărbat: „Cum se face că ești atât de inteligent și, totuși, stai într-un astfel de spital?”. Pacientul îi răspunse: „Hei, stau aici pentru că sunt nebun, nu prost!”. Nu este de mirare că există unii oameni, care se comportă asemeni șoferului, crezând că ceilalți sunt doar proști. Deci, deși suntem cu toții învățați, asta nu înseamnă că suntem și inteligenți. S-ar putea să existe unii oameni, care să ne poată da o mulțime de soluții la problemele noastre și să ne sperie cu înțelepciunea lor. Un nebun poate fi amuzant, prostul niciodată.